

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

23-5-52

KUIFJE

21

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

In dit nummer :

Leonardo
da Vinci

LEUW
DE PESCILJON

DEZE WEEK :

Het
Sein staat
op Rood

EEN SPANNENDE
ACHTERVOLGING

Wel, ik vind al die beweging in de hemel onrustwekkend!

Ja, en Zigoto begint ook al te bibberen!

Het is toch vervelend niet te weten wanneer men moet gaan slapen...

Vrees niets! ik zal je op tijd verwittigen, want mijn TISSOT uurwerk loopt nog altijd juist!

Iemand zweeft in de ruimte...

O kijk!... Daar valt een man uit de lucht. En we kunnen hem niet helpen!

Heb geduld, vrienden, het onheil kwam van boven, dus zal de remedie ook wel van daar komen!

Je hebt gelijk. Oei!

(Wordt voortgezet.)

Koelbloedigheid!

ZWARTE BISON, jij gaat hout halen. beval Rode Adelaar, het Indianen-opperhoofd. Sluwe Slang, jij moet droog gras zoeken voor het kampvuur.

Iedereen kweest zich behoorlijk van zijn taak en er heerste een grote drukte in het kamp van de Roodhuiden. Kort daarop ontstak Rode Adelaar, het opperhoofd van de jonge Indianen, het kampvuur. Het vuur brandde zo goed... dat het weldra oversloeg naar het struikgewas dat in lichte laaie schoot.

En wat deden de koningen van de prairie? Je zult het misschien niet kunnen geloven, maar het is niettemin waar: ze sloegen hals over kop op de vlucht! Rode Adelaar liet zijn mannen jammerlijk in de steek. Alleen Zwarte Bison was de kluts niet kwijt. Hij rende naar de dichtst-bijgelegen woning om de pompiers te verwittigen, terwijl het vuur steeds verder aan het struikgewas aan het rand van het bos knaagde en dikke rookwolven de vogeliet uit hun nesten verjoegen.

Hadden onze dappere Indianen hun koelbloedigheid niet verloren, maar dadelijk ingegrepen, dan zouden ze waarschijnlijk een bosbrand voorkomen hebben.

Deze geschiedenis van jongens die Indianen spelen en een bos in brand staken, gebeu'de onlangs in een gemeenschap bij Brussel. Wanneer jullie een kampvuur aanleggen, denk er dan aan geen bosbrand te veroorzaken, en bewaar in iedere omstandigheid je koelbloedigheid, dan kan men veel rampen voorkomen.

Kuifje

Brievenbus

J. Herbert, Melle. — Reeds contact gevonden met andere Kuifjelezers? Met mijn beste groeten.

Noël van Pottelbergh, Eremodegem. — Ben je reeds ver gevorderd met je werk over de uitvindingen? Ik zou dat wel graag eens willen lezen. Met mijn hartelijkste groeten.

Claude Bekaert, Oostende. — Dat was nu eens een fijne brief. Graag zou ik op je vraag ingaan, maar deze documentaire heb ik geput in gespecialiseerde bibliotheken. Zelf heb ik daar niet veel werken over, en die zijn dan nog meestal in vreemde talen geschreven. Misschien vindt je er wel iets op om je Kuifjes te gebruiken zonder ze te schenden. Met mijn hartelijkste groeten.

Erik van den Berg, Schoten. — Het tweede deel van de Zwaardvis is nog niet verschenen. Zohant het van de pers komt zal het in ons blad aangekondigd worden. Met mijn beste groeten.

Dirk van der Meer, Den Haag. — Je zult nog wat geduld moeten oefenen. We zouden daar zo

vlug mogelijk willen mee van wal steken, maar het loopt niet van een leen dakje. Het spreekwoord zegt niettemin: Waar een wil is, is een weg! Hartelijk.

Jan De Vries, Rotterdam. — Graag kreeg ik eens je mening over de verschillende verhalen van ons blad. Schrijf me maar ronduit wat je er over denkt. Beste dank bij voorbaat.

Hendrik De Waele, Nijmegen. — Over dat onderwerp hebben we reeds een paar artikelen gepubliceerd. We zullen er later nog wel op terug komen.

Gerrit Korthals Altes, Amsterdam. — Met genoegen vernemen welke verhalen je voorkeert. Genietten. Eervol! Mannen op de Maan je ook? De tekenaar verzekerde ons, dat Alex wel degelijk een speciale gezant van Julius Cesar was, en dat de Romeinen voor de wederopbouw van Carthago in Romeinse stijl door keizer Augustus, de Carthagers oogluikend hun stad hadden laten wederopbouwen in Pheniciëse stijl. Je zult misschien gemerkt hebben dat de gebouwen van de stad gezins Romeins zijn. De andere inlichtingen heb ik je door onze Hollandse vertegenwoordiger laten bezorgen.

DE KUIFFE'S BON

HOE STUUR JE DE KUIFFE'S BON'S OP?

1. Raadpleeg eerst de premielijst en kies de premie die je wenst. (Het is nuteloos andere geschenken kiezen dan deze welke op onze lijst voorkomen.)
2. Tel je buns zorgvuldig en klasseer de verschillende soorten bij elkaar. Voorbeeld: 73 punten Vch. 47 * TK. 50 * M. 50 * Vh.
3. Schrijf in of op je pakje *Klaar en duidelijk* welk geschenk je wenst.
4. Op het pakje schrijf je ons adres in DRIJK-LETTERS: **KUIFFE-BRUSSEL** Dienst T. Op de rugzijde schrijf je je *eigen* adres DUIDELIJK en VOLLEDIG!
5. Frankeer je pakje behoorlijk. Weet je niet hoeveel zegels je moet kleven, vraag het dan aan je ouders of een postbediende.

Opgelet:

Op al onze zendingen staat een *referentienummer* onderaan in de linkerhoek. Wanneer je ons schrijft in verband met de ontvangen premie, **HERHAAL DAN DIT NUMMER!** Het spaart ons opzoekingen.

- WIE KENT MIJ?**
- X., Luik. — 50 punten in een witte omslag.
 - X., Haversin. — 50 punten in een wit pakje.
 - X., Menen. — 50 punten in een groene omslag.
 - X., Namêche(?) — 582 p. in een blauw pakje.
 - X., Thuillies. — 50 punten in een witte omslag.
 - X., Watermaal. — 50 p. in een witte omslag.
 - Warrot, Jambes. — 200 p. *Ceulemans*, Otten. — 200 punten. *Vlaanderen*.
 - R. Martin, Zwevegem. — Twee reeksen foto's Koninklijke Prins.
 - X., Dommeidegange (Gr. Hert. Lux.). — 150 punten in een witte omslag.
 - X., Kortenberg. — 50 p. *Fr. Aerts*, Turnhout. — 50 punten voor reeks 3 van Relnaert de Vos.
 - X., G... — 150 punten in een gele omslag (1,75 zegel).
 - X., Opsomer, Aars. — 50 punten.
 - M. van Hoof, Mol. — 50 punten.
 - F. Derjick, Willebroek. — 100 punten.
 - X., Walshoutem. — 100 p. in een groot bruin pak.
 - X., Wagnuz. — 200 p.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

Cori wordt als scheepsjongen aangeworven door admiraal Piet Hein en vertrekt met het admiraalsschip voor een expeditie naar de kust van Zuid-Amerika...

EEN WEINIG VOOR HET VER-
TREK VAN DE VLOOT WORDT
PIET HEIN BIJ DE STATEN-
GEVERAAL ONTODEN OM DE
EED ALS ADMIRAAL AF TE
LEGGEN. TEEZELFERTIJD
ONTVANGT HIJ OOK EEN GE-
HEIME OPDRACHT : NA HET
TERUGVINDEN VAN DE VLOOT
VAN BOUDEWIJN HENDRICK-
SE, MOET HIJ OP DE
KUST VAN BRAZILIE BLIJVEN
OPEREREN...
DE TWEEDE HELFT VAN
MEI 1626 LIGT DE VLOOT ZEIL-
REE. VERGEZELD VAN KAPIT-
TEIN CARSTENZ BEGEEFT
CORI ZICH NAAR HET ADMI-
RAALSSCHIP DE « HOLLAN-
DIA »...

Cori, hou je taai. Wij zullen elkaar tijdens de tocht nog wel ontmoeten. Gehoorzaam steeds aan de admiraal, je meester. Hij is een goed man. Hij zal je tot voorbeeld strekken.

Gegroet, admiraal ! Kan ik ergens helpen ?

Ha, jonge vriend ! Wacht, ik zal de bootsman roepen, hij zal je wel een karweitje geven.

Ik heb gehoord dat jij geleerd bent, maat. Hier, neem dit papier en deze stift en ga in het arsenaal. Maak de inventaris van alle vaten kruit en de kogels.

In orde, bootsman.

Hé, ik geloof dat men de trossen los-
werpt. Wij steken van wal ! Dat wil ik
niet missen.

Ohé ! Tot ziens, dierbaar Holland !

Wanneer de vloot in volle zee gekomen is,
verachijnen Piet Hein en enkele officieren,
vergezeld van een trommelaar op de com-
pagnie. De tamboer slaat de trom, nieuws-
gierig stromen de manschappen op het tus-
sendek samen...

IN NAAM VAN ONZE WELEDELE HEER AD-
MIRAAL, DOE IK HET SCHEEPSVOLK
VOLGENDE BOODSCHAPPEN KOND : 'S
MORGENS VOOR DE VROEGKOST EN 'S
AVONDS NA HET AVONDDAAL, ZULLEN
GEBEDEN GESPROKEN, OF GODS WOORD
GELEZEN WORDEN. ENIEDER ZAL DIT
EERBIEDIG AANHOREN...

...DAAR HET GEVAAR VOOR BRAND
GROOT IS, ZAL ENIEDER VAN
WELKE RANG HIJ OOK MOGE ZIJN,
OP EEN BEPAALDE PLAATS EN
TIJD ZIJN « TOEBAK MOGEN SUY-
GHEEN », TE WETEN : TUSSEN DE
BAK EN HET VOORKASTEEL, AL-
WAAR EEN BRANDENDE LONT ZAL
GEHANGEN WORDEN. EEN UUR
'S AVONDS EN EEN UUR 'S MOR-
GENS. DE KWARTIERMEESTER ZAL
'S AVONDS DE LONT DOVEN EN
IN ZIJN KOOI BERGEN. HIJ, DIE
DEZE ORDONNANTIE ZAL OVER-
TREDEN, ZAL IN DE IJZERS GE-
KLONKEN WORDEN EN TWEE GUL-
DEN VERBEUREN...

...IEDER LID VAN DE BEMANNING ONT-
VANGT BUITEN ZIJN GEWOON RANTSOEN
DRIE KAZEN, TE SAMEN 21 POND, VOOR
EEN JAAR. ELKE MAAND ZAL EEN MON-
STERING GEDAAN WORDEN OM TE ZIEN
OF IEDER VIER MAANDEN MET EEN KAAS
TOEKOMT. HIJ DIE TE ROYAAL GEWEEST
IS, ZAL EEN MAAND GAGE VERBEUREN.

Zeg, is dit een schip of een
gevangenis ? Ik lap al die
schikkingen aan mijn laar-
zen !...

(Wordt voortgezet.)

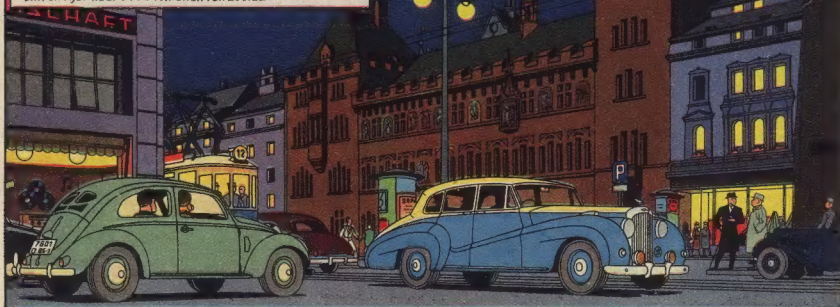
HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN I. MARTIN

een drama
aan de Fran-
Zwitserse grens en
een hardnekkige
achtervolging, dat is
het begin van een
boeiende geschiede-
nis van een gloei-
nieuw genre. Juli
zullen het
straks lezen

Om 21.30 uur ten grote wagen steekt het Marktplein over. Omstanders, hetgeen vordert de uur, is het verkeer nog zeer druk. De chauffeur van de grote wagen gunt het prachtige Rathaus geen blik en rijdt naar de buitenlanden van de stad...

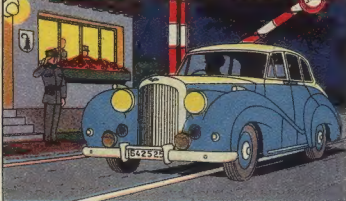

Weldra echter verlaat hij de brede steenweg en slaat een enge, verlaten straat in.

Vijf voórten. Opgelet, daar komen we weer aan de grote weg.

Na enkele kilometers stopt de Bentley aan de grens van Zwitserland...

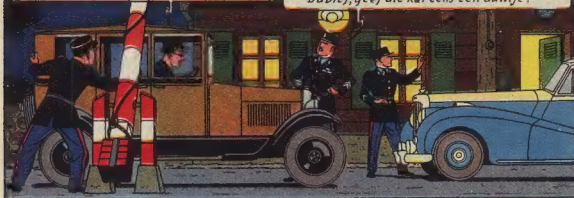
De gebruikelijke formaliteiten nemen niet veel tijd in beslag en spoedig rijdt de wagen door het no men's land, dat de ene douanepost van de andere afscheidt.

Op kloklag tour stopt de Bentley voor de Franse grens. Op hetzelfde ogenblik valt de motor van een oude wagen, die juist onder de opgeheven tolboom rijdt, stil.

O, daar map ik niet van! Washt even, hij gera wel weer op dreef, hoor! Neen...niehi aan de de!

Wel, m'n berie, ga je hier nog blijven staan? Hé, Dubief, geef die kareens een duwtje!

Heren, Franse douane! Paspoorten en triptiek. Niets aan te geven?

Neen, niet!

Goed, hier zijn de paspoorten. Alvore uw triptiek te paraferen, zou ik even in uw reiskoffer willen kijken!

Ga uw gang!

De chauffeur neemt zijn sleutels en wil de koffer openen, wat niet van een leien dakje loopt. De douanier stelt voor even licht te maken...

Wacht even, ik heb een goed zaklicht...

Maar, de douanier duwt te zenuwachtig op het knopje, de zaklamp valt en bors tegen de schokbreker van de Bentley...

Tijl Uifenspiegel

Nele is in de molen gevlucht. De weerwolf volgt haar hultend.
Tijl en Jago komen het meisje te hulp gezeld...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN

WILLY VANDERSTEEEN

Jago bereikt het eerst de molen en springt met zulke kracht op de weerwolf, dat deze van de ladder rort!

Wortelend met de hond, kan de weerwolf een dik stuk hout grijpen...

Een geweldige slag en het trouwe dier rolt reutelend neer...

Het volgende ogenblik komt Tijl binnen. De weerwolf slingert hem uit alle macht het stuk hout naar het hoofd...

Instinctmatig haalt Tijl de haan van zijn pierfool over. Het schot gaat af... en de weerwolf stort levenloos ten gronde

Zonder naar hem om te kijken, vluchten Tijl en Nele gauw overtuut uit de akelige molen

Stil even, Neleke, het is net of ik hoor schieten!

Inderdaad. Het komt ginds uit het sparre-
bos achter de hut van
Kathelijne

Enkele deelnemers aan de klopjacht riepen over een, donkere gedaante die zij voor de weerwolf hielden en opende het vuur, toen deze geen ge-voly aan hun roepen gaf...

Tijl klimt als een eekhoorn in een boom om de omtrek te verkennen

Een man vlucht ginds over de sneeuwvlakte en... waarachtig, Nele, hij snelt naar Kathelijne's hut

De achtervolgde, een man in een kapmantel, speelt de jagers kwijt en loopt recht naar de hut van Kathelijne...

(Wordt voortgezet.)

Het PLATINA-BEELDJE

Wat een verband kan verbergen

LATEN we niet op het verbaal vooruit lopen en terugkeren naar Jaak op het ogenblik dat hij, in het klein salon van de kapitein, een uitzetting geeft die zijn toehoorders met grote verbazing doet opkijken en Sidonie in een eigenaardig daglicht stelt... De oude huishoudster streelde intussen, met haar verbonden handen, de kanarie en scheen niets te begrijpen van al hetgeen Jaak daar onthulde. Ze scheen ook niet te merken dat iedereen haar bekeek...

— Maar, we hebben toch niet gedroomd die avond! Iedereen herinnert zich toch de geweldige vechtpartij in de hult van de oude vrouw, riep Laitance en verbrak hiermee de stilte die drukkend werd. Op de bedreigingen van de bandiet antwoordde toch een vrouwenstem, de stem van Sidonie. Voorwerpen werden hardhandig tegen de muren geworpen terwijl de revolvergeschoten weerklonken... Toen jullie de deur hadden ingebekt vonden jullie nog slechts één van de strijders omdat de tweede door de patrijspoort was gesprongen. Die tweede kon niemand anders zijn dan Mijnheer Twaalf. Jullie hebben Mijnheer Twaalf toch de kajuit van Sidonie zien binnen gaan. Hij is in zee gesprongen. Ik begrijp waarachtig niet wat jullie hier nog zoeken!

— Niemand sprong in zee, antwoordde Jaak, en dit om de eenvoudige reden dat er slechts één persoon in de kajuit was en deze persoon maakte al dat lawaai alleen. Vlak voor onze komst heeft men de nodige voorzorgen getroffen en een stuk van de jas van Mijnheer Twaalf aan de patrijspoort geaakt...

Opnieuw viel er een stilte. De oude huishoudster streelde Coloneel met gesloten ogen en een schijnheilige glimlach om de lippen.

Zonder er nog verder doekjes om te doen riep Jaak, terwijl hij haar met de vinger aanwees:

— Het is Sidonie! Sidonie is Mijnheer Twaalf. Mijn om heeft haar reeds enkele dagen geleden ontmaskerd. Sidonie speelde bij ons haar rol van oude, domme vrouw terwijl zij in werkelijkheid de bende van de eerste dag leidde. Om de hele zaak te vergemakkelijken werd zij huishoudster bij m'n oom en, dank zij de hulp van mijn speelde zij het klaar dat mijn oom belast werd met het bewaken van de schatten van de Ras. Op deze wijze was zij het dichtst bij de begeerde buit. Zij was het die in de trein de reizigers uitschudde. Laitance bewusteloos sloeg, de ontspanning van de valse Spahel en de vlucht van de locomotief organiseerde. In Marseille heeft oom haar gezien toen ze bevelen uitdeelde aan haar handlangers. Tijdens de achtervolging, wist de pseudo gebochelde

Ras Lipari Mahonen vocht zich in Europa niet meer veilig en besloot naar zijn vaderland terug te keren. Zijn zwager, ondermeer de Platina Ras, stelde hij onder de hoede van de beroemde detective. De Ras en zijn gevolg, de detective, Jaak, Marina en Sidonie schepen in op de « Ruiten Aas ». Op een nacht waagt Mijnheer Twaalf, hoofdman van een dievenbende, een aanslag op de Platina Ras. Hij wordt verast door Jaak en vlucht naar de kajuit van Sidonie. Deze laatste wordt aan de handen gewond en kapitein Gourgouroux, de voornamste medeplichtige van Mijnheer Twaalf, wordt vermoord. De « Ruiten Aas » loopt de haven van Port-Sol binnen en, terwijl Colorette aan wal gaat, vertelt Jaak aan de Ras en zijn gevolg wat er eigenlijk gebeurd is...

— Hoera! Hoera! Hoera!

zich van zijn vermomming te ontdoen door de Oude Haven langs een andere weg te verlaten en onder de gedaante van de oude, goedge Sionie langs een andere straat terug te keren. Zij was toen op weg om mosterd te halen voor voetbarden...

Men hoorde een afkeurend gemoep; zolets vond iedereen vreselijk.

— Op het schip zag men de sinistere silhouet twee keer verschijnen? De eerste maal tijdens de samenzwering op de boeg, de tweede maal tijdens de nachtelijke aanval op de Platina Kat in het salon. Voor deze aanval kwam ze in mijn kajuit om er zich van te vergewissen dat ik slap. Gelukkig kon ik haar die indruk geven, anders zou ik geen roele doet gegeven hebben noch om mijn leven, noch om dat van m'n zus.

Iedereen stond nu rond Sidonie, die nog steeds in dezelfde houding op haar stoel zat. Marina verloor haar geen ogenblik uit het oog...

— Al goed en wel doch wij hebben die nacht Mijnheer Twaalf, de gebochelde, gezien.

Bekijk thans die vrouw. Wat een versachi! meende Tifon Palamos.

Indien we de mantel van Mijnheer Twaalf hadden, zouden we ons, misschien met eigen oren kunnen overtuigen, opperde Morovitch, doch deze mantel ligt in zee.

Men hoorde een hebbende andere mantel. Die welke Laitance heeft gebruikt, toen hij zich als bandiet vlekde.

— Ja ja, dat was erg geslaagd doch ik weet niet meer wat ik met die mantel gedaan heb. Jammer, zei de tuinbouw-architect.

— Hier is hij, zei Jaak. Ik heb die mantel zorgvuldig opgeborgen. Op bevel van m'n oom, natuurlijk.

Uit een kast haalde hij de lange Schotse jas en een brede panamahoeft te voorschijn evenals een stuk pruik en een kussen. Hij ging er mee naar Sidonie, deze stond gewillig op en in een oogwenk was de oude huishoudster omgetoverd. Het kussen op de rug, vastgehecht op de schouders, de grote mantel die tot op de grond sleepte er over heen en de brede panama diep in het gezicht getrok-

ken. Daar stond Mijnheer Twaalf in levende lijve!

— Hij is hier! Hoe is het mogelijk! riepen de aanwezigen. De gevreesde Mijnheer Twaalf...

Sidonie stond daar onbeweeglijk met de kanarie in de handen.

— Ja, de gevreesde bandiet waartegen jullie vochten was dus maar een vrouw, merkte de Ras ironisch op.

— Ja, maar een verschrikkelijke vrouw. Een vrouw die tot alles in staat is, antwoorde Jaak. Ze heeft niet alleen gestolen, ze heeft ook vermoord. Wie gaf het bevel mijn oom in zee te gooien? Wie mengde gif in de whisky van de kapitein? ... Pas op, glide hij plotseling...

Te laat. De kanarie rode op de grond, het groot verband was als bij toevalarg verdweden en twee automatische pistolen waren dreigend op de hutte omstanders gericht. De oude vrouw had zich opgericht en in haar ogen fonkelde een gloeiende haat:

— Ha ha, grinnikte ze, ik deed er goed aan de artillerie in voorraad te houden. Handen omhoog! Allemaal! Handen omhoog of ik schiet!

Met opgeheven handen keken Jaak en Marina haar onthutst aan. Wat moesten ze doen? Sidonie, die meer dan een moord op haar geweten had, zou er niet voor teruggedesind zijn enkele mensen neer te schieten om haar boord te geraken... men hoefde maar even naar haar gezicht te zien: vertrokken door de haat, ogen als van een wild, bloedroestig dier. Iedereen stond dorloos. Balkis had haar handen niet opgegoeken; zolets was een prinses onwaardig.

Met geluidloze stappen sloop de oude naar de deur en verdunde. Jaak sprong onmiddellijk op en rende naar de brug waar hij toekwam toen Sidonie, die haar vermomming had afgeworpen, naar de loopbrug wou gaan. Aan de ander zijde lag de kaai die weende naar mensen en verder de doolhof der Arabische stad...

— Ze zal ontsnappen, zuchtte Jaak.

Op hetzelfde ogenblik traden een groep mensen uit de menigte en begaven zich eveneens naar de loopbrug. Met gebogen hoofd en een onverwachte lenigheid gooiden Sidonie zich te midden van die groep om zich een weg te banen. Colorette hield haar onwillekeurig tegen omdat hij vreesde dat ze zou vallen...

Sidonie is Mijnheer Twaalf! Hoera! riep Jaak zo luid hij kon. De grote detective, Colorette, heeft zo juist Mijnheer Twaalf ontmaskerd!

Verrast ontkende Colorette zijn buit eteviger. Op het schip en op de kaai bulderden honderden stemmen verrast en blij:

— Hoera! Hoera! Hoera!

VOLGENDE WEEK:

Iedereen krijgt loon naar werken...

De Ontdekkingsreizen van ROALD AMUNDSEN

DOOR RAOUL AUGER NAAR HET BOEK VAN E. PEISSON

De jonge Roodl Amundsen maakte als eerste officier de ontdekkingsreis van de «Belgica» naar de Zuidpool mee. Na volbrachte taak keerden schip en bemanning terug...

Wanneer Amundsen in de Zomer van het jaar 1899 in Oslo wederkeerde, had hij reeds het vast besluit genomen, zelf een expeditie in te richten. Hij werd door de zeelui en de reporters hartelijk begroet.

— Waarom wou jij navigator worden?

— Om te trachten een doorgang langs het Noord-Westen te vinden.

Hij wou absoluut kennis maken met Nansen. Deze gaf in die tijd voordrachten over zijn ontdekkingsstochten en ontving Amundsen hartelijk.

Nansen luisterde aandachtig naar de uitlegingen van de jonge officier...

— En op welke wijze wil je er langs het Noord-Westen door?

— Met een zeenonderjager, een handvol kloelke kerels en levensmiddelen voor vijf jaar.

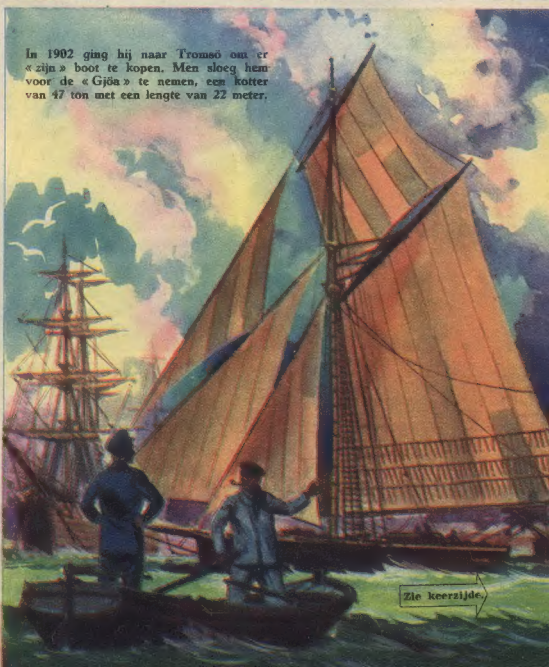

Vermits Amundsen de invloed van de maatschappelijke Toed wou bestuderen, gaf Nansen hem de raad zijn kennis te gaan verkrijgen bij prof. Neumayer, in Hamburg. Amundsen verbleef er zes maanden. Bij het afscheid omhelsde de professor hem ontroerd...

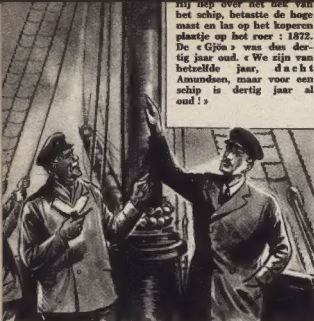

In 1901 vergaarde hij bij zijn broers en vrienden het nodige geld voor zijn expeditie, daar hij vreesde er met zijn eigen spaarpot (10.000 kronen) alleen niet te komen.

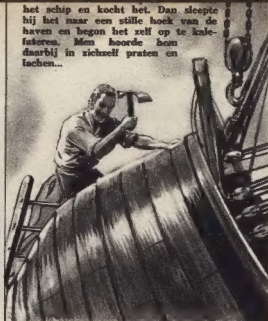
In 1902 ging hij naar Tromsø om er «zijn» boot te kopen. Men sloeg hem voor de «Gjøa» te nemen, een kotter van 47 ton met een lengte van 22 meter.

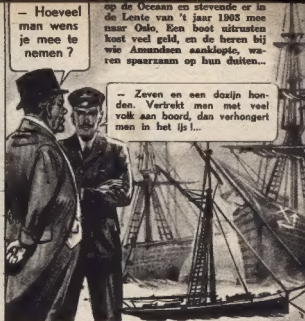
Zie keerzijde

Hij liep over het dek van het schip, betastte de hoge mast en las op het koperen plaatje op het roer : 1872. De « Gjõa » was dus dertig jaar oud. « We zijn van hetzelfde jaar », dacht Amundsen, maar voor een schip is dertig jaar al oud ! »

het schip en kocht het. Dan sleepte hij het naar een stille hoek van de haven en begon het zelf op te knutselen. Men hoorde hem daarbij in zichzelf praten en lachen...

— Hoeveel man wens je mee te nemen ?

op de Oceanus en stevende er in de Lente van 't jaar 1903 mee naar Oslo. Een boot uitrusten kost veel geld, en de heren bij wie Amundsen aanklopte, waren spaarzaam op hun duiten...

— Zeven en een dozijn honden. Vertrekt men met veel volk aan boord, dan verhoort men in het ijs...

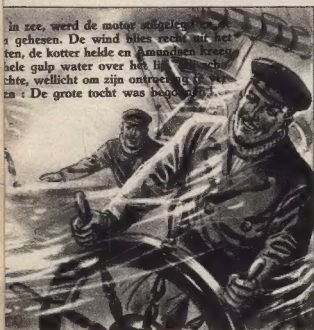

Weldra was alles kant en klaar. Amundsen, leider van de expeditie krees Haussen als officier, sterrekundige en fotograaf; Lund als eerste luitenant; Ristved als werktuigkundige en geoloog; Haussen als tweede luitenant; Vilk om de magnetische waarnemingen te doen en Lindstrom als kok.

kwamen de fondsen en Amundsen kocht era van 13 P.K. om de zeilen, nieuwe zeilen, levensmiddelen en inzaten...

In de nacht van de 16 Juni 1903, hielpen de naburige schepen de « Gjõa » de haven uit.

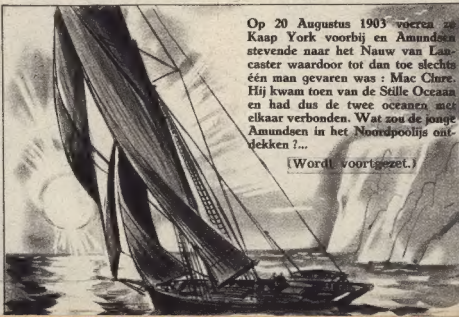
in zee, werd de motor stilgelegd. De wind blies recht uit het ten, de kottor helde en Amundsen kreeg hele gulp water over het ijs. De schicht, wellicht om zijn ontrouw te straffen. De grote tocht was begonnen.

Vier en twintig dagen later kon men van op de brug, in het Noord-Westen, de kust van Groenland uit het water zien oprijzen...

gdraaib, op het eiland Disko, verschoot hien honden aan boord genomen, volgde de « Gjõa » de Oostkust van Island, te midden van de nevel en sneeuwen, die naar het Zuiden dreef...

Op 20 Augustus 1903 voer de Kaap York voorbij en Amundsen stevende naar het Nauw van Lancaster waardoor tot dan toe slechts één man gevaaren was : Mac Clure. Hij kwam toen van de Stille Oceaan en had dus de twee oceanen met elkaar verbonden. Wat zou de jonge Amundsen in het Noordpoolijs ontdekken ?...

[Wordt voortgezet.]

DE man trok zijn strik-
das recht, streek met
de rug van de hand zijn
lange snor weg en klopte drie
keer.

— Binnen, riep mijnheer Jonas, directeur van het circus.

De man trad binnen en liet de strenge, onderzoekende blik, van de directeur kalm over zich heen gaan. Dan glimlachte hij even.

— Ik hoorde dat u nieuwe nummers zoekt, begon hij.

— Ik eet eieren, mijnheer de directeur. Een machtige hoeveelheid eieren ! Ik heb me de laatste weken flink getraind en kan thans bij iedere maaltijd drie dozijnen kippen-eieren, twee dozijnen eenden-

— Voor iedere
maaltijd.

Het ernstige ge-
zicht van mijnheer
Jonas klaarde op.
Z o ' n eierslikker
was beslist niet
alledaags.

— Interessant, zei hij na een wijle. En hoe heet ie, vriend?

— Kiseekifeegloegloe Ana-
tole.

— Hoe zeg je ?
— Anatole Kiseekifeegloe-
gloe. Ik ben Turk, moet u we-
ten.

Dat is geen naam, dat is een raadsel! Bij ons zul je Kiseeki heten, dat is eenvoudiger.

— Zoals u wilt, mijnheer

eieren en een dozijn ganzen-
eieren verorberen. Als nage-
recht slurp ik gewoonlijk een
struisvoegelei uit.

— Voor iedere maaltijd?
vroeg de directeur verbaasd.

de directeur, het is wel jammer... mijn naam klinkt zo melodieus!

— Ken je de voorwaarden?

— Zo ongeveer.

— We geven vier vertonin-
gen per dag.

— Opperbest.

De wenkbrauwen van mijnheer Jonas rezen in de hoogte. Wat beweerde die Turk ?

— Ben je er wel zeker van dat je dit regime zult uithouden ? vroeg hij.

— Ik ben er heilig van overtuigd, mijnheer de directeur.

— Ja... maar ik vergat je te zeggen, dat we 's Zaterdag zes vertoningen geven en 's Zondags beginnen we reeds 's morgens en spelen ononderbroken tot 's avonds. Je zult dan negen of tien keer moeten eten.

— Hm... dat wordt ingewikkeld.

— Haha, zie je wel! Ik wist het dat je stoutmoedigheid niet lang zou duren... Je maag is te klein, hé!

— Daarin vergist u zich volkomen, mijnheer de directeur ! Ik ben erg stipt, ziet u, en ik zou niet van vandaag op morgen een wanordelijk vagebonden-bestaan willen beginnen !

— Hoe bedoel je dat ?

— Ik ga steeds op hetzelfde uur aan tafel, maar, wanneer we negen of tien voorstellingen geven, waar haal ik dan de tijd vandaan om te gaan eten?

De Koning van de eiereters

BINNEN TWEE WEKEN

- Een Duitse kaper in de Rode Zee...
- Studenten op een eiland van de Stille Oceaan...
- Conflict met de Papoea's... zijn enkele van de spannende episodes uit

EEN HEEL JAAR VACANTIE

Roman van Y. Duval,
geïllustreerd door A. Weinberg

BINNEN DRIE WEKEN:

- Het somber verhaal van een erfenis...
 - Mensenjacht in het geheimzinnige Schotland...
 - Een betoverd kasteel...
- Dit alles vinden jullie in*

David Ballour

Een nieuw tekenverhaal van *Jacques Landy*, naar de beroemde roman van *Stevenson*.

IK WIL
KUIFJE'S BONS!

[illegible]

LIJST VAN DE PREMIES

	Punten
1. 'Reinaert de Vos' ...	Per reeks 50
2. 'De Drie Muskettere' ...	Per reeks 50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, boekje A	50
4. Afdrukplaatjes KUIFJE, boekje B	60
5. Kleurprentkaarten KUIFJE	...
6. Schrijfpapier KUIFJE, gestuurd door Hergé	70
7. KUIFJE's wimpel in drie kleuren...	100
8. Foto's KONINKLIJKE PRINS	...
9. KUIFJE's wimpel in vier reeks	100
10. Chromo's KUIFJE	125
11. Luchtschepen, Spoorweg, Per reeks	100
12. Portefeuille KUIFJE	...
13. Bloc-noten KUIFJE	200
14. KUIFJE's puzzel in hout	250
15. KUIFJE's puzzel, gr. formaat	300
16. Bleskesselp KUIFJE	500

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De Man-met-de-groene-mantel heeft onze vrienden in een « netelige positie » achtergelaten en is vertrokken met de Tartaarse Helm...

Als zij nu aan deze zijde waren zou het wel op te lossen zijn!

In 'r hemelsnaam, Jezabel-leke, beweeg toch niet!

Dat ze mij nueens laten doen, hé! Ik zal geen "kemelstreken" uithalen!

Nu een beetje wind in de zeilen...

...en heel het geval draait lustig rond: zo verwisselen we van plaats!

Eens op de begane grond houden Surke en Lambik hun Jezabel in evenwicht, terwijl Wirke haar boeien aan een rots stuk veilt

Nu zullen we Jezabel zachtjes inhalen... zzo... stillekens aan... zooo... voorzichtig... het gaat!

Hemel, de boomstam gaat van de rotsblok schuiven!

Jezabe...eeee...el!

Doch te laat. De boomstam schuift weg en Jezabel stort met een gil in de afgrond...

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFFE EN BOBBIE MANNEN OP DE MAAN

De proefraket is afgeschoten en vloog om de maan. Op het ogenblik dat ze opnieuw verscheen, gelukten onbekenden er in haar uit de koers te doen wijken...

Ziezo, de vrucht is rijp, we hoeven haar slechts te plukken en dat doen we over een paar uren...

Knap gewerkt!

Wat doe je, professor?

Neen, mijnheer Baxter, ik ben niet gek! Ik wil echter niet dat onze raket met al haar geheimen in handen van een buitenlandse mogendheid valt!

Want, daarom gaat het! Waarom gehoorzaamt de X-FLR 6 ons niet meer? Omdat ze opgevangen werd door een radio die veel sterker is dan de onze, die op dezelfde golflengte opereert. De hemel mag weten in handen van welke schurken onze raket terecht komt, indien we niet tijdig handelen!

Maar, zo waar ik Tryphonius heet, dat zal niet gebeuren! Er blijft één middel, en dat is de vernietiging van de raket. Kuiffe gaf me dit idee gisterenavond en heel de nacht heb ik gewerkt aan een toestel, waarmee ik de raket in volle vlucht kan vernietigen... Mijnheer Baxter, we moeten de X-FLR 6 laten ontploffen!

Dat meen je toch zeker niet?

Observatorium aan Controle Station... de raket gehoorzaamt absoluut niet meer aan onze leiding...

Hoor je dat, mijnheer Baxter? Wat ga je doen?

Ik ben akkoord

Hailo! Controle Station aan Observatorium... De X-FLR 6 werd door een vreemde post geïkaapt... We zullen de raket laten ontploffen

Danku, mijnheer Baxter

Vooruit, schep moed... ik verzeker jullie dat het nodig is wanneer men met eigen hand zijn levenwerk moet vernietigen... Hop!

Hallo!... Observatorium? Wat?... Ze is gesprongen?

Gesprongen? Neen... De raket wijkt meer en meer uit de baan...

?

O wat een ongeluk! Wat een ramp! Alles is verloren... onze geheimen, onze ontdekkingen zijn verloren... alles zal in handen van die vreemdelingen vallen... Het is verzuikelijk!

Wees toch kalm, wees toch kalm, professor!... Tryphonius ik bid je, wees kalm!

En de foto's? De eerste foto's van de andere maanzijde! Verloren... Alles verloren! Vreselijk!

Oef!

Ha, ik zie het al! Die twee draden zijn niet aangekoppeld!

Nu moet het gaan, denk ik... Hop!

O pardon, ik dacht dat het mijn haren waren...

(Wordt voortgezet.)

LEONARDO DA VINCI

DEZE GROTE MAGIER ONTWIERP

TANKS,

DUIKBO

IN de kunstwereld voelde Leonardo zich wellicht niet thuis, doch niemand moest hem vertellen hoe een kanon functioneerde. Toen hij hoorde dat Leonardo da Vinci drie eeuwen vroeger reeds een wapen had uitgevonden dat vuur spawde en door stoom werd voortbewogen, was hij een al nieuwsgierigheid. Dadelijk stuurde hij een gezant om de geschriften van da Vinci op te sporen.

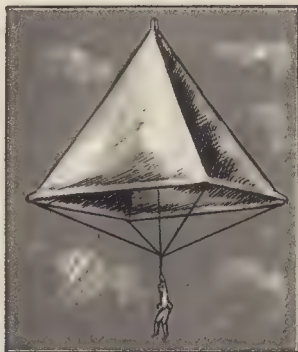
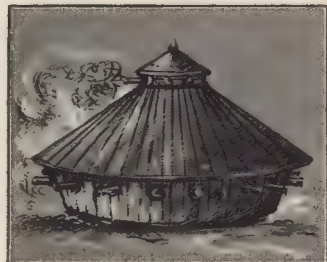
Jarenlang werkte men aan het ontcijferen van de nauwkeurige aantekeningen die Leonardo in spiegel-schrift (hij was links) had neergesepend. Men ontdekte dat de man, die men zo lang witsluitend als schilder kende, het wonderlijkste, het geheimzinnigste genie ter wereld was. Men ontdekte da Vinci als natuurkundige, geneesheer en plantenkundige, als wiskundige, ingenieur en sterrekundige, als beeldhouwer, architect en musicus. Alhoewel men met het doorpluizen van zijn geschriften veel onthullen kon, alles kwam men omtrent Leonardo da Vinci niet te weten. Thans nog ligt er een waas over zijn gestalte en zijn genie. Leonardo da Vinci werd waarschijnlijk geboren op 15 April 1452, bij Vinci (tussen Pisa en Florence). Zijn vader was notaris en zijn moeder een boerendochter die Catarina heette. Zijn kinderjaren bracht hij door op het land en uit die tijd dateert wellicht

zijn liefde voor de natuur, zijn drang naar het weten hoe alles groeide en bloeide. Tijdens zijn jeugd vorste hij naar het begin van alle dingen, op het einde van zijn leven naar de vernietiging, het einde van de wereld.

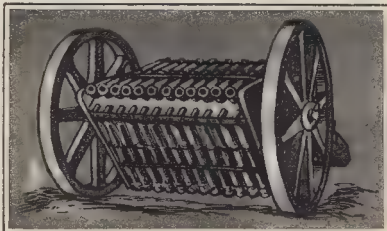
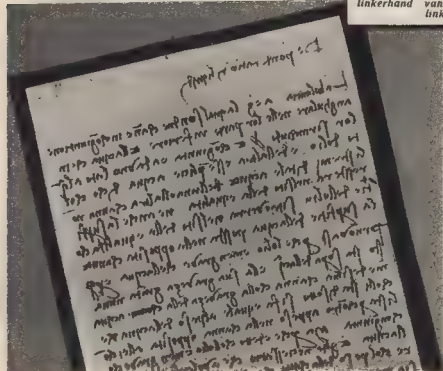
Op 17-jarige leeftijd kwam hij naar Florence en zijn stadgenoten beschreven hem als een Adonis met blonde lokken, majestueuze figuur, kloek gespierd, die de vurigste paarden kon mennen en een hoefijzer met de handen plooiën. Hij viel op door zijn muzikale begaafdheid, zijn liefde voor paarden en vogels. Deze laatste kocht hij per dozijnen op de markt om ze in vrijheid te laten. Hijzelf noemde zich toen « Omo senza lettere », een ongeletterde, omdat hij het Latijn niet beheerste.

Leonardo voelde voor de handel of het notariaat niets en daar hij talentvol tekende, ging hij in de leer bij Andrea del Verrochio, die niet alleen schilder en beeldhouwer was, doch ook iets afwist van goudsmeedkunst, muziek en wiskunde. De jonge Leonardo studeerde wiskunde en begon zich met sterrekunde bezig te houden en tekende en schilderde ondertussen.

— Om de mens te kunnen tekenen, moet ik weten hoe hij in mekaar steekt, zei Leonardo en begon met de ontleedkunde. Voor die tijd

De meester schreef met de linkerhand van rechts naar links

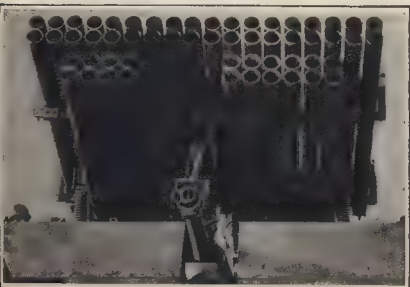

Leonardo, de geniale uitvinder : tank, valscheren en machinegeweer met vele lopen — daar tegenover de moderne tulgen

NCI

EN, HELICOPTERS...

Portret van Mona Lisa (de Gioconda) door Leonardo da Vinci.

iets buitengewoons. Wanneer hij een portret konterfiet, was het er hem niet om te doen alleen maar de uiterlijke trekken weer te geven, doch wel de ziel van zijn model. « De ziel die zich — zoals hijzelf schreef — weerspiegelt in ieder lidmaat, in ieder gebaar. Ieder gebaar, ieder lidmaat drukt een gevoel uit. » We hoeven maar zijn talrijke « handen-studies » en de glimlach van zijn MONA LISA te bekijken om te begripen wat hij daarmee zeggen wou.

Intussen begonnen de mensen Leonardo da Vinci wantrouwig te bekijken. De wetenschap immers stond niet in een goed blaadje, de man die « wou weten », de man die de anatomie bestudeerde ging met de duivel om. En, wat betekende al die vreemde instrumenten en toestellen in de donkere kamer naast het atelier van de meester ? Toen iemand rondstroomde dat hij 's nachts op een bezemsteel door de lucht kon vliegen, net als de heksen, geloofde heel de stad zulks. Leonardo da Vinci werd door iedereen in de ban geslagen en was heel zijn leven een eenzame. Het was in die geheimzinnige kamer dat de Duizendkunstenaar de scheikunde beoefende, zijn duikboten, torpedo's, helicopters, valschermen, tanks en mitrailleurs ontwierp en dat hij (op papier) de eerste ideale, hygiënische stad omringd door

machtige vestingswerken, bouwde met huizen van twee verdiepingen, wijde paleizen, parken, speelterreinen, zon en lucht voor iedereen. Hij heette de oorlog « bestiale waanzin » doch bood het Milaanse hof zijn diensten aan als militair ingenieur en lei de plannen voor van transporteerbare bruggen, stormrammen en gevechtswagens; hij was er overtuigd dat men hem als schilder of beeldhouwer toch niet naar waarde zou schatten.

De laatste jaren van zijn leven moest de Magiër in ballingschap doorbrengen. Hij ging naar Frankrijk en kreeg van Frans I (de reus) een landgoed en een jaargeld. De jonge Franse koning hield van het gezelschap van de Italiaan met de profetenkop en noemde hem « de grootste geleerde van alle tijden niet alleen op schilder- en bouwkundig, doch ook op filosofisch gebied ». Toen de koning de dood van de Olympiër vernam op 4 Mei 1519, schaamde hij zich niet om zijn tranen. De legende verhaalt dat, tijdens het laatste uur van Leonardo da Vinci, een zwaluw door het open raam binnen vloog en zich op zijn hand zette, alsof ze wist dat die hand zoveel vogels de vrijheid had geschonken. Francesco de Melzi, ergenaam van de grote meester, ontving naast duizend bladrijden geschreven tekst, zeventienhonderd tekeningen en enkele schilderijen. Bij het afsterven van da Vinci schreef de Melzi: « Ieder beschreift een man, als de Natuur niet de kracht heeft er zo een tweede voort te brengen. »

J I-HOE DE CHINESE PRINSES

VERHAAL VAN Y. DUVAL GEILLUSTREERD DOOR J. LAUDY

IN het verre China leefde eens een keizer, Sjang Li Son genaamd. Toen hij heel oud was en gebukt ging onder de last der jaren, maakte hij zich zorgen over zijn opvolgers. Zijn drie zonen waren voor hem de eenwige rust ingegaan en als enige erfgenamen, bleef hem nog de zeventienjarige prinses Ji Hoe, dochter van zijn jongste zoon.

Niets was verwaarloosd om het meisje en opvoeding te geven, haar rang waardig. De grootste geleerden waren naar het paleis gekomen om haar te onderrichten in de geschiedenis, de sterrekunde, de aardrijkskunde, de cultus van de doden en alle reikels van de esuquette, voor een edele Chinese de voornaamste van alle wetenschappen. Prinses Ji Hoe had echter een voorliefde voor poësie en filosofie. Op zijdepapier schilderde zij sierlijke figuren en ponsde ze haar rijke en diepe gedachten. Doch al deze gaven, hoe mooi en aangenaam ook, konden de oude keizer niet geruststellen. Het bestaan van het rijk zelf was in gevaar en hij oordeelde, dat er niet zoner een ijzige geest, doch wel een sterke arm nodig was. Sedert weken bestormden de Tartaren Mordoe de uiterste grens van Mongolië, vernielden en plunderden de Oostelijke gewoelen. Barkis Khan, hun leider, kwam met zijn troepen langzaam, doch zeker, naar de keizerlijke hoofdstad. Om aan uitmoording te ontsnappen, vluchtte de bevolking steeds verder naar het Zuiden. De grote Chinese Muur was voor de barbaren niet langer een onoverkomelijke hinderpaal...

— Och, zuchtte de oude Sjang Li Son, had ik nu maar een zoon die het zwaard van zijn voorouders kon hanteren en de Tartaren uit het land drijven, in plaats van een mooie, zachte dochter die schildert en verzen maakt!

De Chinese legers, slecht geleid en minder goed uitgerust dan de Tartaren, bezweken spoed-

dig voor de macht van de overweldiger. De soldaten vluchtten en de moedige generaals keerden zich een laatste maal in de richting van het keizerlijke Peking, zwoeren de Zoon van de Hemel trouw tot over de dood heen en pleegden dan harakiri. Sommige officieren, door de tegenslagen ontmoedigd, liepen over naar de vijand in de hoop dat ze aldus hun leven konden redden. Barkis Khan had niet veel eerbied voor hen. Hij nodigde hen aan zijn tafel uit en bij het nage-recht, gaf hij de beul het bevel die luffen het hoofd af te hakken. Om hun bidden en smeken lachte hij.

Toen de verkenningstroepen van de Tartaren aan de poorten van de keizerlijke stad stonden, strekte de oude Sjang Li Son zich uit op zijn rustbed, onthield de kleine prinses een laatste maal, aanroep de goden en stierf. Enkele uren later was Peking zonder slag of stoot ingenomen en het paleis bezet. Barkis Khan deed met zijn gevolg zijn intrede in de schitterende troonzaal en zette zich op de troon als enig en rechtmatig heerser over het uitgestrekt Chinese Rijk. Barkis Khan was een reus met ravenzwarte haren die blinken van de olie en droeg een pelsens muts. Wanneer hij lachte onbloeide hij al zijn sterke, witte roofdiertanden en het geluid van die lach deed de overwonnen Chinezen het bloed in de aderen stollen.

— Julie! zullen nu voor mij defileren en me de operste eer bewijzen, beval Barkis Khan aan de hofhouding van de oude keizer, die in de grote zaal aanwezig was.

Nederig kwamen jonkers en hofdames, kamerheren en mandarijnen — hun lange, kostbare nagels beschermd door bumboehuisjes — tot voor de troon, boogden diep en maakten Barkis Khan een ritueel compliment:

— O machtigste aller prinsen, ik wens je duizend jaren en duizend maal duizend gelukkige levensjaren toe. Moge uw glorie zich over heel de aarde verspreiden.

Barkis Khan snoette intrusen van de lekkere vruchten die in gouden schalen naast hem stonden en praatte met zijn officieren. Naar de banale huldebeto-gen die hem gebracht werden, luisterde hij slechts verachtend.

Plotseeling zag hij de mooie prinses Ji Hoe naar de troon komen. Ze scheen helemaal niet ontroerd. Haar stem klonk zacht,

doch vol zelfvertrouwen toen ze zei:

— De dwaas volgt hen die hem verblinden en keert de rug naar hen die hem verlichtten. De veelvrij is als een schaduw en maakt ons nu groter en niet kleiner. Het is niet door het geweld, maar door de goedheid dat een prins zijn volk veroverd. In het land waar het zwaard schittert, daar roest de ploeg in de schuur. Geen koning is zo sterk dat hij de liefde van zijn volk kan missen.

Er ging een verbaasd gemurmel door de zaal en Barkis Khan vroeg:

— Wie ben je, dat je meent mij lessen in filosofie te moeten geven?

— Ik ben Ji Hoe, prinses van China en kleindochter van de grote keizer Sjang Li Son.

— Vrees je niet dat mijn woede je hoofd van je tere schouders zou kunnen doen rollen, brutaalste?

— Vloeken en verwensen doet alleen de man die weet dat hij ongelijk heeft en woede is een krankzinnigheid van korte duur. die men betreurt wanneer men tot kalme is gekomen.

— Je praat als de godin der Wijsheid zelf, glimlachte Barkis Khan en... welke raad geef je me?

— Je wilt aan China Je gezag opdringen met geweld; je hebt reeds te veel leed veroorzaakt om nog ooit het hart van je toekomstige onderdanen te winnen.

— Ik breek de opstandige geest, neem de rebellen gevangen en het zal niet lang duren hen tot rede en gehoorzaamheid te dwingen.

— Hij die zingt, verdrijft zijn ongeluk. Er zijn geen trallies die genoeg om de macht van de geest te bedwingen. De geest is sterker dan het geweld!

— Ik vrees geen mens ter wereld. Ik heb de woestijn van Gobi overwonnen, ben over bergen door de vlakten, door de stromen en over de Chinese Muur gekomen...

— Wie de hoogste berg ter wereld beklimt, kan morgen struikelen over een keitje...

En toen gebeurde, wat een wonder. De hoogmoedige Barkis Khan,

die zeven legers aanvoerde en als overwinnaar heerste in het paleis van De Zonen van de Hemel, stond op als door een innerlijke, onwrikbare macht gedreven. Met een gebaar beval hij de officieren, die rond hem stonden, achteruit te gaan en schreed de trappen van de goud en ivooren troon af.

— Te paard! Te paard! beval hij. We keren onmiddellijk naar huis terug!

Zo was het dat de kleine en mooie prinses Ji Hoe haar volk voor vreemde dwingelandij redden en toen ze zestien jaar was, op de keizerlijke troon van China steeg...

DE MAN MET DE STALEN HANDEN

Yannick en haar zoon Joe werden gevangen genomen, door de Man met de Stalen Handen. Deze laatste merkt dat Joe door een aardverschuiving bedolven werd. Intussen trachten Pat en Vann de gevangenen te bevrijden...

De Man met de Stalen Handen zegt Yannick zonder omwegen dat haar zoon omgekomen is...

Intussen loopt Robin, ondanks het onweer, steeds verder

Eindelijk komt hij bij Van en Pat, die zich in een grot verscholen hebben

Ha! Een stuk papier! Een boodschap!

Ze komt van Yannick. Ik herken haar geschrift, maar de tekst is uitgewist door de regen...

Joe wacht, zoals hij met zijn vriend overeen gekomen was, in de put...

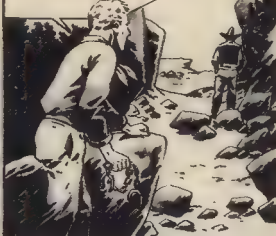
Na twee uur hoort hij niets meer boven zijn hoofd en klimt naar boven...

Mijn kettingen. Ik zal ze meenemen, je kunt nooit weten...

Een schildwacht! En dat is de enige uitgang van het kamp...

De jongen wandelt langzaam... de bandiet kijkt over de vlakte...

Joe struikelt over een steen om de aandacht van de bewaker op zich te vestigen... de bandiet draait zich om.

Joe slaat hem met de zware ketting op het hoofd. De man valt bewusteloos neer... maar een schot gaat af...

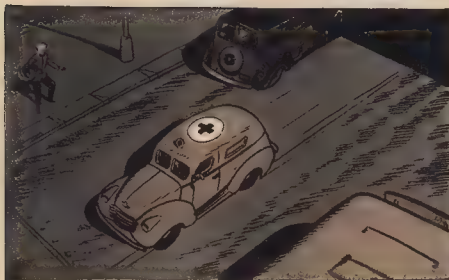
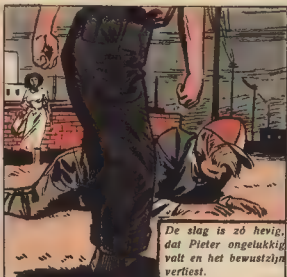
(Wordt voortgezet.)

DRIE JONGENS in de STORM

Texten van
KAPPA ED EFFE

De vader van Hans, die in de fabriek van Pieter's vader werkt, werd van diefstal beschuldigd en in hechtenis genomen. De volgende dag ontmoeten de twee jongens elkaar en maken ruzie...

Tekeningen van
R. POLESE

Hans wordt naar een verbeteringshuis gebracht. Na een uur komt een man met een streng gezicht hem ondervragen.

Waarom sloeg je je vriend bewusteloos? Vertel me wat er gebeurd is.

De aanhouding van zijn vader en al wat er volgde is te veel voor Hans, hij barst in snikken uit en vertelt heel de geschiedenis.

Oa hem, opzoeken, m'n vader. Het zou hem zeker goed doen.

Wees moedig, jongen. Gelooft me, al is de schijn ook tegen hem, indien hij onschuldig is, zal hij spoedig vrij zijn. De waarheid zegeviert altijd!...

DE RING VAN GIBIL

Oom Elemir, Henk, Leentje en hun gezellen zwerven uitgehongerd op het eiland Pasjoetan rond. Elemir van Zwabberdam ziet op een gegeven ogenblik druiven hangen, stopt er een handvol in de mond, doch spuurt ze snel weer uit...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

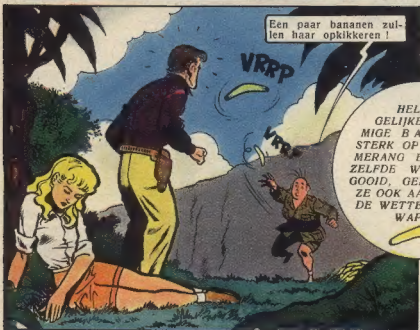
VAN RAYMOND REDING

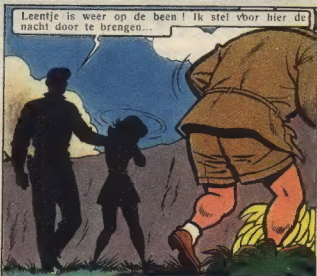
Geen nood! Hier hangen bananen!

't Gaat al beter!

HELAAS. GELIJKEN SOMMIGE BANANEN STERK OP EEN BOOMERANG EN OP DE ZELFDE WIJZE GEGOOID. GEHOORZAMEN ZE OOK AAN DEZELFDE WETTEN ALS DIT WAPEN...

(Wordt voortgezet.)

Renaat en Christiane brengen hun vakantie door bij oom Ben. Deze wil in Oil City een petroleumexploitatie beginnen...

VAN F. CRAENHALS

TEKSTEN EN TEKENINGEN

Mijnheer wil vechten? Goed.

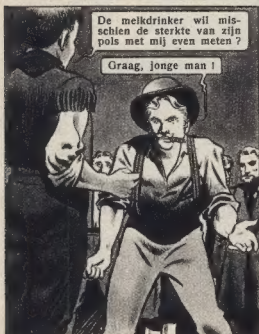

Haha! Voor dat soort van oefeningen ben ik altijd gereed, dat herinnert me aan m'n jeugd!

Neen, Armando! Hier wordt niet gevochten. Je zult m'n inboedel daarbij nog eens stukslaan en je weet dat de sheriff gezegd heeft, dat je alles zult moeten betalen.

Goed, maar... het is jammer!

De melkdrinker wil misschien de sterkte van zijn pols met mij even meten?

Graag, jonge man!

Beide mannen gaan aan een kant van de tafel staan, nemen elkaars rechterhand vast en moeten nu trachten de hand van de tegenstrever op de tafel te drukken. De strijd begint...

K.K.F.F...

FLOP

Oomffff...

Ze spannen al hun krachten in, doch blijven langer dan een minuut op hetzelfde punt. Hun spieren zijn gespannen als koorden. De toeschouwers vragen zich, hijgend van spanning, af wie het zal halen...

Een ogenblik krijgt Armando de bovenhand. Ben verzakt, doch hij hoort 'n bemoedigende stem...

Vooruit, oom Ben! Laat je niet verslaan! Hij is ook moe... nog een kleine inspanning... ja...

Oom Ben kikkert er van op, bundelt al zijn krachten samen en... haalt de overhand.

Hij drukt de hand van Armando tot op de tafel...

De brutale rekel is overwonnen. De verbruikers jubelen en wensen Ben hartelijk geluk. Ze schijnen uiterst tevreden met de nederlaag van Armando. Plotseiling...

OOM BEN!... PAS OP!...

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE - ADMINISTRATIE EN PULICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

GEHEIMZINNIGE VERDWIJNING

BU Platons in Me- ziko moesten de ingenieurs, die aan een autosnelweg bouwden, iedere morgen tot hun grote ergernis vaststellen dat de rotsblokken, die als fundament voor de weg moesten dienen, nacht na nacht spoorloos verdwenen.

Eindelijk kwam een ingenieur op het idee die rotsblokken eens nauwkeurig te onderzoeken. Het bleek dat ze een mooie hoeveelheid zilver en lood bevatten. De reden waarom ze 's nachts verdwenen was nu zeer duidelijk!

EEN OMWEG VAN 24.000 KM.

EEN Londenaar studee, een half jaar geleden, aan zijn vriend, die in Annan woont, een brief. Na niet minder dan 24.000 km. te hebben afgelegd, kwam de brief terug in handen van de afzender.

Allereerst ging de bewuste brief naar Annan, in Indochina, dan naar Vietnam, en vervolgens over Karachi naar Amman, in Jordanië. Poststempels en mededelingen in het Frans, Engels, Arabisch en Chinees verklaren dat de bestemming onbekend is en, dat is zeer begrijpelijk, vermits Annan in Schotland ligt, vijftig kilometer ten Noorden van Carlisle.

HOE VINDT MEN EEN NAAM?

DE Duitse scheikundigen van Mering en Fischer hadden een nieuw slaapmiddel gevonden, doch het kostte hen heel veel moeite om te vinden. Op een avond zaten ze weer bij elkaar en zochten een naam. Plotseling sprong een van hen op en riep: « Gevoel voor vandaag, ik moet naar Verona! » Verona? Verona? Niet zo mis! We moeten dat slaapmiddel eenvoudig: Veronal!

Commandant Verbiest, de bevelhebber van de Oostendse Zeevaartschool, moest voor zijn school een schoolchip hebben en hij heeft het nu eindelijk. Op 15 April is, vlak de Cdt Fourcault in zee. Een motorboot van 43,66 m. lang, 7,86 m. breed, met een Dieselmotor van 1000 PK. Het schip is uitgerust met draadloze telefontelefoon, diepte-meter, goniometer en krijgt ook een radar. Geen zin om mee te varen?

Old Grog

NIETS zo probeert dan een grog, wanneer men een verkoudheid heeft, zegt men. Waar komt nu de naam grog vandaan? Bij de Engelse marine was het de gewoonte

rijd ik door berg en dal, Lustig de kleppers draven, Bij klinkt het hoorngehoel. Water, wouden en velden, Stromen zo machtig en vrij Ik kan van uw schoen haast niet scheiden. Maar 't gaat voorbij!

Hoog op de Gele Wagen

Postiljon in de taveerne voeder de rozen in vlucht. Lachend waard komt zich weren. Bleek mij en glas in de lucht. Rondkopje achter de rozen. Schuif het gordijntje op zij. Mijn hart zou zo graag hier verpozen Maar 't gaat voorbij, 't gaat voorbij.

GELD VERDIENEN PER SPOOR

DE Syrische Spoorwegen hebben besloten de kroostrijke gezinnen te steunen. Hoe meer kinderen men heeft, des te groter reductie zal men krijgen op het spoorwagennet. Zo zal een moeder van zestien kinderen gratis reizen. Of een moeder van zeventien kinderen en meer, dan nog geld zal toe krijgen wanneer ze per spoor reist, dat stond in het communiqué niet te lezen...

de matrozen een rantsoen rum te geven. Admiraal Vernon, door de matrozen Old Grog geheten, kwam op het idee bij de rum heel water te mengen en 't is sedertdien dat men rum met warm water en suiker een grog noemt.

HOERA, DE POSTILJON IS DA!

MEET deze woorden begroette men vroeger de postiljon, die met zijn postkoets van de ene stad naar de andere reed, toen er nog geen treinen, auto's of vliegtuigen waren. Waarom werd die postiljon zo hartelijk begroet door jong en oud? Omdat hij reizigers, familieleden en vrienden meebracht, brieven en nieuwssjablonen in verre afgelegde dorpen bezorgde. Thans behoort de postiljon tot het verleden.

en zijn koets staat in het museum. We hebben nu radio, en dagbladen met verslagen per dag. De televisie 't verschiept! En het kost heel wat moeite om uit de dikke kranten en langdradige nieuwsberichten dat te halen wat ons interesseert! Daarom hebben we onze nieuwssjablonen genoemd naar de postiljon, die vroeger altijd welkom was, omdat hij alleen dat nieuws meebracht dat boeit.

BUICK produceert per jaar meer auto's dan de hele Franse autoindustrie

DE Italiaanse autoindustrie heeft verleden jaar een recordcijfer bereikt: 145.553 wagens, waarvan er 33.250 uitgevoerd werden. De beste afnemers waren Duitsland: 6.157 wagens, en Australië: 2.561 wagens.

Frankrijk produceerde 445.958 motorvoertuigen, waarvan 313.927 personenwagens, wat een gemiddelde van 37.183 per maand maakt, ongeveer het dubbel van het maandelijks productiecijfer van 1938. Weet je hoeveel Cadillac's er ieder jaar op de markt komen? (Cadillac is een der duurste serieuwagens van de wereld.) In 1950 werden er (110.000 van de totale Italiaanse auto-productie! De Buick-productie overtreft bijna de totale Franse productie: 404.000 per jaar!

AFVAL

VOOR dertig jaar wist men niet wat aangevangen met de afval van haver. Hij stapelde zich op in de fabrieken en bleef ongebruikt. Eindelijk konden de ingenieurs het verwerken tot luraal, een stof die gebruikt wordt bij het vervaardigen van synthetische rubber. Wandel kon men ook de afval van de mals voor hetzelfde doel aanwenden. Thans gebruikt men de afval van haver (onder de vorm van luraal) voor het vervaardigen van nylonkousen.

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIGERKOOI

Een tasso valt over de schouders van Donkey en...

...trekt hem ongenadig tot in de nok van 't circus. Het lijkt wel of hij vliegt...

Ha, mijnheer Trevor! ...

Sedert maanden heeft Johnny in het zweefschip de voorwerpen in de arena verspreid opengekip. Thans is hij er in geslaagd Donkey op te trekken en laat hem zwieren als de slinger van een klok...

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN

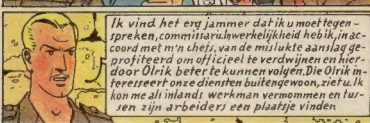
VAN EDGARD-P. JACOBS

Blake en Mortimer detectiden in de kamer van Horus fantastische ogenblikken, dan verloren ze het geheugen. Als ze aan de uitgang komen, zien ze de commissaris, professor Ahmed, doctor Grossgrabenstein en Nasir.

M'n beste commissaris, dat is kapitein Blake van de I.S. alias Abbas en ex-koeftiuvan Dr. Grossgrabenstein...

Wat? Blake? Maar die is dood!

Ik vind het erg jammer dat ik u moet tegen spreken, commissaris! Werkelijkheid heb ik, in accord met m'n chef, van de mislukte aanslag geprojecteerd om officieel te verdwijnen en hierdoor Olrik beter te kunnen volgen. Die Olrik-intervent heeft onze diensten buitengewoon, ziet u, kon me al inland; werken vernomen en tussen zijn arbeiders een plaatsje vinden.

Goed, doch dit legt me niet uit waarom je de vlucht genomen hebt en wat je sederfden gedaan hebt.

Wij... hm... kijk... ja... We zijn naar de mastaba gegaan om er op Olrik te wachten.

Ja, dat is het. Naar de mastaba...

Geen grappen, he! De mastaba bestaat niet meer!

He... wat? U zei?

Ja, meine Herren, kaputt! Alles ingestort vorige nacht... Ach, so'n schöner mastaba!

De mastaba is ingestort? Jullie gekscheten!

Ik geloof dat ik jullie zal moeten inlichten. Vorige nacht, na jullie vlucht hebben onze gewaagden om een fantastische geschiedenis opgedit over een papyrus, die uit het museum gestolen werd en eenschat verborgen in een geheime kamer van de Grote Pyramide, die men langs de mastaba zou kunnen bereiken. Ik heb professor Ahmed geroepen en we zijn naar die mastaba gereden. We vonden er die demoor van een Hindoe, die om een nog fantastischer verhaal voordeeltide. Ja, hij stuurde er zelfs toevrij bij!

Ja, Sahib, ik vond de talisman die de sjeik u gegeven had in de mastaba en daar ik het ergste vrede, ben ik naar Abdel Razek gerend om zijn hulp in te roepen. De sjeik heeft u gezien in het water van een magische bal en hij beval me naar de hoogvlakte te komen en u hier te wachten. Terwijl ik dit alles aan commissaris Kamal vertelde...

... werden we plotseling opgeschrikt door een vreselijk lawaai. De aarde beefde en toen we later trachten in de mastaba te dringen, zagen we dat zij totaal ingestort was... Nu begrijp je waarom ik erg sceptisch stond tegenover de verklaring welke je me zo juist gaf...

Het wordt langsom ingewikkelder! En wat voor de drommel komt die sjeik Abdel Razek in deze zaak doen?

Zonder de woorden van de commissaris in twijfel te trekken, geloof ik dat...

Bewaar jullie geheim, gentlemen! Ik zal beroep doen op hogere instanties en we zullen zien wat men daar over jullie "geheugenverlies" denkt!

Weer toch kalm! Vermit heel die zaak het Departement voor Oudheid speciaal interesseert, nodig ik jullie uit de zaak te regelen bij mij thuis rond een rijk beladen tafe!

Hm... dat is niet volgens het reglement, maar...

Voortuit! Hier hebben we niets meer te zoeken!

He, zou het onderzoek gedaan zijn?

Ja... waarschijnlijk geklaard... zonder gevolg!

En die kamer van Horus? Ik had immer gelijk, toen ik je zei je verbodding geen vrij spel te laten!

Ja, wat wil je. Ik ben een echt Egyptoloog!

Haha, jullie speelden verstopperje!... En die schat? Kein Wort! Begrepen ik ben koper, vergeet dat niet... Jou preit is de meine!

Maa, m'n waarde Grossgrabenstein, ik verze... het je...

Ssst... niets meer daar - over... ik kan zwijgen!

